

KERST

Sant'Egidio Merksem zet zwakkeren en armen centraal

“Hier zijn we allemaal hetzelfde”

“Er zijn hier mensen uit Syrië, Mongolië, Jemen, Armenië, Ghana, India, Tanzania, Marokko, Sri Lanka, Palestina en Congo en we vieren vandaag allemaal samen kerst. Ook al hebben we elk een andere cultuur, toch hebben we allemaal kalkoen gegeten met patatjes en spruitjes.” De Congolese Alette Saya (47) is een van de mensen die op kerstdag in Tutti, het ontmoetingscentrum van Sant'Egidio Merksem, aan de feestdins is aangeschoven.

Het is een traditie voor de katholieke Sant'Egidio gemeenschap in Antwerpen om met kerst een feest te organiseren voor de zwakkeren in de samenleving. “Er zijn initiatieven voor daklozen, voor minderbedeelden, voor ouderen, voor mensen met een beperking en voor vluchtelingen”, zegt

Mariëlle De Boile van Sant'Egidio Merksem.

“In principe eten we met al deze groepen samen in de kerk hiertegenover. Door corona kan dat niet, dus hebben we ons na de kerstviering opgesplitst en eten we in aparte ruimtes in ons centrum. Die luxe hebben we sinds we in 2019 van de Luchthal naar de vroegere feestzaal Bart in Merksem zijn verhuurd. Zo kan iedereen veilig feesten. Ons wijkcentrum heet niet voor niets Tutti, wat ‘iedereen’ betekent en verwijst naar *Fratelli Tutti*, de encycliciek van paus Franciscus over broederlijkheid.”

Balhbelen

De kinderen en de jongeren van Tutti, die in de School van de Vrede wekelijks samenkomen om elkaar te helpen met huiswerk, mo-

In ontmoetingscentrum Tutti van Sant'Egidio vierden nieuwkomers van over de hele wereld samen kerst. FOTO: KIM FASSER

gen in de kerk blijven, terwijl de ouderen in de ontvangstruimte van het centrum van een aperitiefconcert genieten. In de grote theaterzaal, waar iedereen per zes aan tafel zit, surfen de kerstwensen in het rond. Vanuit wel tien verschillende regio's in de wereld. De meesten van de aanwezigen kennen elkaar van de

Taal oefenklassen in Tutti, de wettelijke workshops waar ze met vrijwilligers Nederlands oefenen. Alice Guiraud is vrijwilliger bij Taal oefenklassen en komt hier mee kerst vieren. “Niet iedereen spreekt al even vloot, maar ik merk dat die samenkomsten echt wel zinvol zijn. Niet alleen om de taal te leren, maar ook op verhaal te

Tahari Hussein

“We begrijpen niet alles, maar zijn blij om hier samen met anderen te kunnen eten.”

komen”, zegt de 25-jarige studente Rechten.

De 31-jarige Mulugeta uit Eritrea heeft zijn tomatenroomsopje net op. “Heel lekker, zeker”, zegt hij. “Maar ik ben hier toch vooral om met de andere mensen te babbelen. Dan ben ik tenminste niet alleen. Ik ben drie jaar geleden in Antwerpen aangekomen en wacht nu op mijn vrouw Hijab en mijn dochtertje Fehen. Ik mis hen heel erg, maar de kans is groot dat ze over zeven maanden naar hier komen.”

Hoofddoek

Alette Saya (47) uit Congo, ze zit in een rolstoel, heeft Sant'Egidio nog maar pas leren kennen. “En daar ben ik heel blij om, anders zou ik in mijn bed zijn blijven liggen”, zegt ze. “Mijn man is vrachtwagenchauffeur en is maar weinig thuis. Mijn drie zonen van 16, 18 en 21 zijn liever bij hun

Makugeta uit Eritrea: "Het eten is heel lekker, maar ik ben hier vooral om met mensen te babbelen."

FOTO: ROBIN HOUTER

vrienden. Wat ik normaal vind, hoor, ze hebben hun eigen leven. Maar ik zit dus veel alleen thuis. En ik sukkel met mijn gezondheid. Ik heb overal pijn, ik kan amper een kwartiertje op mijn benen staan. Dus kan ik ook mijn werk in residentie Harmonie in Antwerpen niet meer doen. Weet je wat er zo mooi is aan dit feest:

we zijn allemaal anders en hebben een andere cultuur, maar toch eten we samen dezelfde dingen. Moslims, katholieken, boeddhisten en orthodoxen samen. Tijdens de kerstviering zaten ook vrouwen met hoofddoek in de kerk, iedereen is welkom, dat is kerst."

Wessam (41) en Tahari (40)

Hussein uit Palestina zitten stilte-lijes naast elkaar aan tafel. Af en toe glimlachen ze, maar halbbe doen ze niet veel. "Excuseer, maar ik spreek nog niet goed Nederlands", zegt Tahari. "Ik ben een jaar in België en volg nog maar een maand les. We begrijpen dus niet goed wat er gezegd wordt, maar zijn blij om hier samen met

Ariette Says

"We hebben allemaal een andere cultuur, maar toch eten we dezelfde dingen. Moslims, katholieken, boeddhisten en orthodoxen samen. Dat is zo mooi aan dit feest."

de anderen te kunnen eten. Het is hier zo rustig, helemaal anders dan wat we gewoon zijn. We komen uit Gaza en daar zijn altijd problemen. Gisteren hebben we nog via Zoom met onze familie gesproken en het gaat gelukkig goed met hen, maar je weet nooit wat er morgen zal gebeuren."

Familie

Ongeveer eenze lde geveel heeft Mohamed Yusef (32). Hij is twee jaar geleden uit de Noord-Syrische stad Al-Hatakah gevlucht. Eerst naar Libanon, dan naar Irak, vandaar uit te voet naar Turkije en met een rubberbootje naar

Griekenland. En verder via Albanië, Montenegro, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk tot hier. "Ik had een grote familie, maar iedereen is dood", zegt hij. "Alleen mijn vader en zus leven nog. We hebben weinig contact, want er is geen internet. En geen water of elektriciteit. Sorry, maar ik probeer niet meer aan Syrië te denken, ik ben nu hier. Ik ben moslim, maar ik vier vandaag met al deze mensen de geboorte van Jezus, ook een van onze profeten. Kerst is een feest van hoop en ik hoop dat ik in 2022 mijn rijbewijs kan halen, later een huis kan kopen en kan trouwen met een Belgische vrouw."

Ook in het zaaltje waar Amici zit te eten, de groep blunen Sant'Egidio Merkeem van mensen met een beperking, hangt hoop in de lucht. "Ik wilde bij mijn broers gaan eten, maar ik mocht niet", zegt Wim Van Gool, een 58-jarige man met autismespectrumstoornis. "Jammer, maar de mensen van Amici zijn ook een beetje familie. Ik hoop wel dat ik volgend jaar met mijn broers kerst kan vieren. Zeg eens, hoe is jouw naam? En Karin, wanneer ben jij geboren? Op 30 augustus 1967? Euh, wacht eens even. Dat was een woensdag, een heel mooie dag om te worden geboren."

KARIN VANHUISDEN